

CORONADASHBOARD

Elke vrijdag post ik mijn column op LinkedIn. In de uren en dagen daarna check ik de scores. Hoeveel views? Hoeveel comments? Hoeveel likes? Ik weet ook wel dat die getallen weinig te maken hebben met de kwaliteit van de column en alles met de duistere algoritmes van LinkedIn, maar toch. Ik kan het niet laten.

Vroeger dacht ik dat dat kwam door een onverzadigbare behoefte aan aandacht, maar inmiddels weet ik wel beter. Het is triester. Het zit dieper. Het is een cijferfetisjisme. Ik vind cijfertjes heerlijk. Lekker overzichtelijk. En ik ben zeker niet de enige, kijk maar eens naar het succes van sociale media, waar alles in getallen wordt uitgedrukt. Het zegt natuurlijk weinig, al die aantallen likes, retweets, views, volgers en 'vrienden', maar het is wel lekker. En verslavend.

In Nederland krijgen we binnenkort een coronadashboard. Besmettingen, bezette IC-bedden, sterfgevallen, ziekenhuisopnames, testen, etc.. Het lijkt een goed plan, maar het gevaar is, dat je teveel gaat sturen op wat je meet. Dat is prima als je pinda's verkoopt, maar niet voor een overheid. Immers, wat je niet kunt meten staat niet op het dashboard.

Ik ga wel elke dag naar het coronadashboard kijken. Lekker! Doen we het goed of slecht? Waar gaat het mis? Ik las dat de mondiale Covid-19-Counter momenteel één van de best bezochte websites ter wereld is. Dat snap ik wel. Zo'n Covid-19 counter vol met getalletjes is namelijk op dezelfde manier verslavend als sociale media.

Alleen tellen we nu geen likes, maar lijken.